

IS ORTHODONTIE EEN SPECIALISME?

Nooit zou ik hebben kunnen vermoeden, dat dit opschrift een dergelijke belangstelling vermocht te genieten als het nu doet.

Daarom wil ik deze vraag ook zelf beantwoorden.

Ja, zeker.

De Orthodontie in den zin van „Dento-faciale-Orthopaedie” of zoo men wil, „het corrigeren van de harmonie-storing van het kauworgaan en zijn omgeving” is een uitgesproken specialisme.

De Orthodontie is niet voor honderd procent wetenschappelijke arbeid. Een orthodontist behoort steeds in de naaste toekomst te kunnen kijken.

Men dient daarom de wetenschappelijke principes wel te beheerschen. Maar eerst de ervaring en ondervinding maken het mogelijk een goeden kijk op deze harmoniestoring te krijgen afgezien nog van het feit, dat men gevoel moet hebben voor gelaats-harmonie.

Het is geen bloot toeval dat Angle zooveel gestudeerd heeft in de richting van gelaatsharmonie, tezamen met zijn vriend Edmund H. Wuerpel, directeur van de school voor beeldende kunsten, Washington University, St. Louis.

Nee:, is mijn stellig antwoord voor den tandarts, die naast zijn gewone praktijk de kinder-tandheelkunde beoefent en tracht alle melkelementen te behouden en te doen functioneeren.

Zoo dit laatste om een of andere reden niet mogelijk is, zal hij moeten weten, wat hem nu te doen staat, om geen orthodontisch geval te scheppen.

Worden niet ongeveer vijftig procent van de orthodontische gevallen gemaakt door deze vroegtijdige extractie?

Men zal de eenvoudige gevallen, als linguaal staande tanden, expanderen om ruimte te verschaffen enz. enz., toch zeker met weinig moeite tot een goed resultaat kunnen brengen.

Hierop heeft mijn geheel vorige betoog gedoeld.

Twee jaar geleden heb ik voor de afdeeling Zuid-Limburg een lezing gehouden over dit onderwerp en dit jaar nog eens.

Het is opmerkelijk dat men daar inderdaad de eenvoudige gevallen is gaan reguleeren, nadat ik uiteen had gezet, wat men onder eenvoudige gevallen verstaat.

Aldoende heeft men zich meer theorie bijgebracht en is men ook moeilijker gevallen gaan ondernemen. Men is gaan inzien, dat het inderdaad niet langer aangaat om de afwijkingen maar te laten loopen tot er „niets” meer aan te doen is. Maar zij zullen zich wel wachten één voor hen te moeilijk geval te behandelen. Dat zenden zij door naar een specialist, of vragen om raad.

Het feit, waarover K o e n e n *) zich verbaast, nml. in mijn vorig artikel niets aan te treffen over diagnostiek, vindt wel zijn oorzaak hierin, dat het voorgaande is gebaseerd op de ervaring van Zuid-Limburg waar ik niets anders bedoelde dan een aansporing aan mijn collega's te geven, toch vooral eenvoudige gevallen wèl te gaan reguleeren en die niet onbehandeld verder te laten loopen, en dan die regulatie uit te voeren met een eenvoudig apparaat.

Niet in het minst zou ik de groote waarde van de orthodontische diagnostiek willen miskennen, maar men moet zeer voorzichtig zijn met tē schematisch te willen reguleeren volgens een vastgesteld plan. Een mensch is nu eenmaal geen mathematisch geheel. Al reguleerende zal men wellicht plotseling zijn plan moeten veranderen.

De normen welke wij ons als de ideale voorstellen, te benaderen, is vrijwel uitgesloten. Men zal zich in vele gevallen met dit benaderen moeten tevreden stellen. Anders zou men den chirurg in den arm moeten nemen en hem deelen laten wegnemen of door driehoekszaging deelen laten ombuigen, respectievelijk uitbuigen. Dit terrein is dus wel bij uitstek specialistisch.

Daar vrijwel elke orthodontist van naam een diagnose-methode aangeeft, is het natuurlijk aangenaam als men onder de vele een systeem ontdekt, waarbij men zich gelukkig voelt.

Toch geloof ik dat het niet de juiste weg is dit te propageeren als het eenig juiste of betere dan een ander.

Bovendien lette men er eens op, hoe deze theoretici met de diagnostiek in de praktijk omspringen.

Men zal zeker goed doen, vele van zulke systemen te bestudeeren

*) Zie November pag. 831.

om het eene hier, het andere daar te kunnen toepassen, maar gelukkiger is hij die zoo veel artist is, dat hij de storing ziet zonder maatlatje.

De diagnostiek is het resultaat van 4 onderdeelen die we hebben na te gaan, te weten :

- a. de klinische symptomatische afwijkingen ;
- b. de anatomisch pathologische afwijkingen ;
- c. de physiologisch pathologische afwijkingen ;
- d. de aetiologie.

V a n L o o n gaf ons in 1914 „een nieuwe methode ter bepaling van normale en abnormale verhoudingen van het gebit tot de faciale lijnen.” Hij wijst erop, dat het niet een kwestie is van tanden alleen, die we hebben te reguleeren, maar van tanden ten opzichte van het aangezicht en den schedel. In zijn kubus craniophoor kan men die afwijkingen ten opzichte van schedel en aangezicht aflezen.

V a n L o o n geeft hier een methode aan, die voor wetenschappelijke doeleinden prachtige resultaten opleverde.

Na hem deden dit nog meerdere onderzoekers. Aan alle methodes kleven zeer groote bezwaren, ze voor de praktijk pasklaar te maken. Maar welke methode men ook moge preferereen, altijd zal deze toch slechts het onder *b*) bedoelde kunnen bepalen. We houden altijd nog de drie andere factoren over, die niet af te lezen zijn.

Het kan mijn bedoeling niet zijn, hier al die methodes ook maar eenigermate aan een billijke kritiek te onderwerpen.

Maar daar K o e n e n één methode zoo zeer op den voorgrond plaatst, moet mij toch een opmerking van het hart.

Hij schrijft o.a. „Hun verloop (van de drie schedelvlakken) mag niet beïnvloed worden door de kaakafwijkingen zelve”. Ik zou hieraan toe willen voegen „en hun verloop mag niet gaan door de kaakafwijking zelve”. Juist, de boven-hoektanden komen het meeste in het gedrang als we met een orthodontische afwijking te maken hebben. Daarom zou ik liever dezen hoektand buiten enig systeem laten en mij bij voorkeur wenden tot een vlak dat niet door het gebit verloopt, het vlak dat door de beide Tragia gaat.

Overigens geeft elk punt dat we op de weeke deelen bepalen moeilijkheden, daar de een het hier plaatst en de ander daar en, hoewel dit misschien slechts eenige millimeters verschilt boet het daardoor in aan betrouwbaarheid.

En wat betreft de apparatuur : waarom deze ingewikkelde vouw-

methode van bandjes maken? Met lasschen en soldeeren zou men de veerkracht uit het materiaal halen? Maar wat geeft dat? In een bandje behoeft toch geen veerkracht te zijn! Dit is toch geheel passief. Zelfs een veertje, dat actief moet werken, kan gelascht worden zonder dat dit zijn werking schaadt.

Over niet al te langen tijd hoop ik op het onderwerp der diagnostiek terug te kunnen komen.

Eén ding is zeker waar, dat Prof. Simon met zijn methode de wetenschap pasklaar heeft gemaakt voor de praktijk, en waarvan men zeker onder invloed komt. Maar laten we niet vergeten, dat andere grooten in ons vak als: v. Loon, Campion, Rubrecht, Dreyfus, Quintero, De Coster, Hellmann, Schwartz, Körbitz, IZARD, Korkhaus en nog vele anderen, ook hun methode aangeven, en toepassen met goed succes.

De man van ervaring zal van al hun arbeid bij zijn werk profijt weten te trekken.

J. A. C. DUYZINGS.

PECCAVI!

Schrijver dezes heeft op meer dan ééne plaats en in verschillende functies betoogd, dat de waardigheid van den tandheelkundigen stand een noodzakelijke voorwaarde is, voor de positie van den tandarts, en in het belang van den patient, die in zijn tandarts vertrouwen moet kunnen stellen.

Dit brengt mede dat de tandarts dingen heeft na te laten, die dit vertrouwen kunnen ondermijnen. Daartoe behoort onder meer ongewenschte reclame, door geregelde aankondigingen in couranten en tijdschriften, omdat men eventueel wel zijn wàar, maar niet zich zèlf kan aanprijzen, waarin de intellectuele beroepen nu eenmaal met den handel verschillen.

Nu kreeg echter dezer dagen ondergeteekende een in den Haag door Vreemdelingenverkeer uitgegeven lijst van „Bekende Adressen” toegezonden, waarin ook een „Tandartsen”-lijst voorkomt en hij vond daartusschen dikke roode strepen! — zijn eigen naam, adres en telefoonnummer, tezamen met nog twee Haagsche collega's, die dus met z'n drieën den Haag vertegenwoordigden.

Tot geruststelling van eventueel geschokte zielen, komt ondergeteekende hier verklaren, dat hij niet alleen onkundig was van het bestaan van deze lijst, maar inmiddels ook de verzekering van deze Vereeniging heeft ontvangen, dat de groep „Tandartsen” daaruit zal verdwijnen (wij deelden deze eer met medici, notarissen, etc.) en verder dat hij van meening is, dat een soortgelijke opzèttelijke reclame zou behooren tot de meest elementaire inbreuken op de standswaardigheid.

Zoodat hij vriendelijk verzoekt, zich in de toekomst niet op hem te beroepen, wanneer men — onverhoopt — een soortgelijke daad zou willen verdedigen.

CH. F. L. NORD.